

מסורת הש"ס

(א) [מקלן לח: (ב) ונכס:]
נוסף: השואל: (ג) ונשם לו.
לו: (ד) סה: סה: סה: סה:
(ה) עריות פ"א מ"ה: מ"ח
(ו) מנעלה ב' גיטין לו:
(ז) וביני פ"א, (ח) סנה א'
ע"ש, (י) וז"ל אחר אינמי.
(יא) הורוסי, ע"ג, (יב) ב"ק
(יג) כ"ב ס: הורוסי (יד)
ע' ונכס:] וכן בכל עמוד
הינה דכחב שחזי והלל צדק
לגרוס מלמד שחזי והלל
רש"א, (ט) פ"ח פ"ג ל"ג:
ד"ה בעל:

תורה אור השלם
 1. וְשֵׁם דְּנִיאל עַל לְבוֹ
 אֲשֶׁר לֹא יִחָאֵל בְּפֶת כֹּג
 הַמֶּלֶךְ וּבִין מִשְׁחִיו
 וּבְקֶשׁ מִשָּׁר הַקְּרִיסִים
 אֲשֶׁר לֹא יִתְנַאֵל:
 דְּנִיאל א ת

גליון הש"ס
תוס' ד"ה בשלמא וכו'
הא ראמר לקמן. (ועי')
דף לה ע"ב (ועי"ה)
בתוס' ד"ה יא:

הגהות הב"ח

(א) תוב' ד"ה בשלמא
לדודי דאמר זיפתן של
וכו' גבי חומץ למך
הגרסין כלל ותיבות אשר
סס נמחק: (ב) מאד
מישחא שליחא קאמר
ססס התלמוד וכי' שלא
פסע איסורו ולין רוב
וכי' לפתוי בו בשאר:

לוראי. מולוי במדי דרנן: אס
הס לא דרשו. אס ר' יהודה הנשיא
אלא דרש את המקרה להינן שדמאל
גור עליו וסבד דבי דיעא אחרתא
גור עליו משום וליפת ללס וסשיא:
אאן לא דרשינן. בתמיה: שמוה
שער דבר. ב"ס וכו' יחד ממנו
וגורו עליהם ב"ס דרשנא (דף יג.)
אמקסן: פרינ גנתינן דאורייתא היא:
מאי איתא דרשינן דרבי. דאמר דמניאל גור
עליו כיון דדרה לא קביל מניה לאו
גורא היא: כעיר. משום חמתה: כלל
יורה לנכס כים דין גורס ב"ל חכירו.
שגור על דבר המותר וכלל שיהא
גדול ממנו: רבוסינו. רבי יהודה
הנשיא: לא פשט. עדין לא החזיקו
רובם באומה הגזירה לנהוג בו אסור:
במראה

בג המלך ובין משתיו בשתי
משתה שמן רב סבר על לבו
שם ולכל ישראל לא הורה
משמיה דרב יפותן ושמן יין
אתא דניאל גזר ולא קיבל וא
אסדרותיה דרב אלא דניאל
ור' יהודה הנשיא היכי מצי
בית דין יכול לבטל דרב
בחקמה ובמנין ועוד האי אמר
לבטל בית דין דברי בית ד
יבא אליהו ובית דינו אין
הואיל ופשט ^אאיסורו ברוב
דאמר רבי שמואל בר אבא
שמן שלא פשט איסורו בר
ועל דברי רבי אלעזר בר צדו
אא"כ רוב צבור יכולין לעמוד

גור על הסף אלה לפתן הוא והוא
והוא להם זרעונים ואין לומר שהיה
הנשיא בר ברביה רבי דיוני התיבוח ו
(מ"ד) ר"ב בנו של ר' יהודה הנשיא אומר
בגלגלון המערב וברייחא קורא חורו המערב
בבשלה מקומות רבי יהודה הנשיא ו
שכל ב"ד המערב ג' דברים נקרא ב"ד
היה היה רבינו הקדוש א"כ היה לו למ
חילתא לכן נראה לו בדבר ההם ר' י
ללגיין אשכח לר' שמלאי הדרומי ימי
או אזה חבי עין קון ממנה א"כ עד
רבי דיוני אטרח עתה רשמי ר' י
הבי א"כ א"כ קנתא רשמי ר' י
ב"כ. מימה בפרק השולח (גיטין ו') ו
ומסקא או אישר חילי יומר מהלל ו
אישר חילי הכי ר' יהודה נשיא ו
למה המיר אל היה ג"כ טעם דלון
דבר מימה הוא היאל לא פשט מחל
ב"כ דבר דוקא אמר באם יבא א
דקדק הכי רבי אלחנן שמעון גיטין
ומתחיל חייח ור"פ דהוציא ור'
לגטל ב"כ דבר ואלו היאל לפרס
איני יכול לבטל ושמן לא פשט לכן
ר' ופיסקי המה אף ב"ד קטן א
אישר חילי אבטליה וועפ' ר'
ל"ם דבר א"כ יבא רבי א"כ א"כ

ולפתן של כלים שמאים אוסרתן אמו כולי
עלמא אוכלי טהרות נינהו אלא וליפתן של
כלים אסורין אוסרתן א"ל שמואל לרב
בשלמא לדידי דאמינא וליפתן של כלים
אסורין אוסרתן היינו דכי אתא רב יצחק בר
ר שמואל בר מרתא ואמר דריש שמואל
בשנצביין ^אשמן ר' יהודה^ב ובית דינו נמנו עליו
ההיתוריה קסבר ^אאמרת מעם לפנם מותר
אלא לירידה דאמרת דניאל גזר עליו דניאל
גזר ואתא רבי יהודה הנשיא ומבטל ליה
והתנן ^אזמין ב"ד יכול לבטל דברי ב"ד
בתיבדו אלא א"כ גדול הימנו בחכמה ובמנין
א"ל שמואל לודא קא אמרת שאני לודאי
דמולולו א"ל ^אשלח ליה איכסוף אמר רב
הם הם לא דרשו אנן לא דרשינן והכתוב
והשם דניאל גזל לבי אשר לא יתנאל בפת

שנאות הכותב מברך אחד משתתפי יין ואחד
ס' ולכל ישראל הורה ושמואל סבר על לבו
י' דניאל גזר "והאמר בלי"אבימי נותאה
נותיהן כולן משמנה עשר דבר הן וכי תימא
תלמידי ההלל ושמיאי וגזור וקיבל א"כ מאי
עליו בעיר ואתו אינהו וגזור אפילו בשדה
ישראל תקנתא דתלמידי שמאי והלל והתנן
בית דין חבירו אלא אם כן גדול הימנו
יכה בר בר חנה אמר ר' יוחנן בכל יכול
חבירו חזין משמונה עשר דבר שאפילו
וזומעין לו אמר רב משרשיא מה מעם
ראל שמן ילא פשט איסורו ברוכ ישראל
אמר רבי יוחנן ישבו רבותינו ובדקו על
ישראל וסמכו רבותינו על דברי רשב"ג
שהיו אומרים ^{ס"א} אין גזרין גזירה על הצבור
בה דאמר רב אדא בר אבהו מאי קרא
במורה

[illegible]

זרה **לו.**

שמע שאחש שאלו קודם ר' יהודה
בר מנחם ושמואל סבר כוותיה שהיה
אומן הכי הלכתא ונתן טעם לפגם
ויתן טעם לפגם הוא ודקדק ר"י היכל
בזה תלמוד על דרוביהו שמח' היכל
בדין ונתן טעם לפגם להחירו נהי
דשמן יכול להיות שמוחר מטעם שלא
פשת ופי' רוב האבן היכלין
לעמוד בשאר דברים האבן הותר

רבינו חננאל

[illegible]